

РЕШЕНИЕ

№ 3568

гр. София, 27.05.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 18 състав, в публично заседание на 09.02.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Златка Илиева

при участието на секретаря Илияна Янева, като разгледа дело номер **9489** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 197, ал. 2 от ДОПК.

Образувано е по жалба на Н. Н. О. против Решение № ПИ-279/15.09.2021 г. на и.д. Директор на ТД на НАП С., в частта, с която подадената от Н. Н. О., ЕГН: [ЕГН] жалба срещу издаденото ПНОМ с изх. № С210022-022-0058726/11.08.2021 г. е оставена без уважение.

В жалбата се съдържат доводи за незаконосъобразност на обжалваното постановление за предварителни обезпечителни мерки, поради липса на материалноправни предпоставки за налагането им.

Постановление с изх. № С210022-022-0058726/11.08.2021 г. на главен публичен изпълнител, Дирекция „Събиране“, ТД на НАП [населено място] е издадено въз основа на издаден РА от 16.07.20г., с който са установени задължения в общ размер от 225 605,31 лева. С процесното постановление е наложен запор върху вземанията на жалбоподателя от УННС.

С цитираното по-горе решение на директора на ТД на НАП - [населено място] е потвърдено обжалваното постановление за налагане на предварителни обезпечителни мерки.

Жалбата е подадена в рамките на 7-дневния преклузивен срок по чл. 197, ал. 2 от ДОПК от надлежна страна и същата е процесуално допустима/л.22, л.15/.

Разгледана по същество, е неоснователна.

Съгласно чл. 121, ал. 2 от ДОПК, предварителните обезпечителни мерки се налагат по реда на чл. 195 с постановление на публичния изпълнител и се обжалват по реда на чл. 197 от ДОПК. Цитираната разпоредба на чл. 197, ал. 1 от ДОПК предвижда, че постановлението за налагане на обезпечителни мерки може да се обжалва в 7-дневен срок от връчването му пред изпълнителния директор на Агенцията за държавни вземания, съответно пред директора на Териториалната дирекция на НАП по местонахождение на публичния изпълнител, който се произнася с мотивирано решение в 14-дневен срок, а в случаите на налагане на предварителни обезпечителни мерки - в 7-дневен срок от получаването на жалбата.

Разпоредбата на чл.197, ал.2 от ДОПК предвижда, че решението на органа по ал.1 може да се обжалва пред административния съд по местонахождението на публичния изпълнител, съответно на териториалната дирекция, чийто директор го е издал.

От друга страна, нормата на чл. 197, ал. 3 от ДОПК определя условията, при които съдът отменя наложената обезпечителна мярка.

Въз основа на граматическото и систематичното тълкуване на горепосочените разпоредби се обосновава изводът, че предмет на съдебен контрол на настоящото производство са постановлението за налагане на предварителни обезпечителни мерки и потвърждаващото го решение на директора на ТД на НАП. Следователно, съдът извършва преценка дали при издаването на двата административни акта са спазени всички изисквания за законосъобразност - наличието на компетентност на органа; спазване на материалните и процесуалните правила при издаването им; изискването за писмена форма и съобразяване с целта на закона.

В настоящия случай процесното решение на директора на Териториалната дирекция на Националната агенция по приходите - С. е издадено от орган, който разполага с материална компетентност.

Съобразно нормите на чл. 197, ал. 1 - ал. 3 от ДОПК, в настоящото производство съдът извършва преценка и на законосъобразността на самото налагане на предварителните обезпечителни мерки.

Обжалваното постановление за налагане на предварителни обезпечителни мерки, издадено от публичен изпълнител в ТД на НАП - С. е издадено от компетентен орган - от публичен изпълнител в териториалната дирекция на НАП съгласно правомощията, определени в чл. 167 от ДОПК; в предвидената в чл. 196 от ДОПК писмена форма и посочените в същата норма задължителни реквизити.

Видно от данните по делото е налице издаден РА против жалбоподателя, както и са подадени две данъчни декларации от 2020г и 2021г., с които са установени

значителни по размер публични задължения.

В рамките на производството по издаване на постановление за налагане на предварителни обезпечителни мерки, публичният изпълнител извършва преценка дали действително ще бъде затруднено или невъзможно събирането на публични вземания и при съобразяване на условията по чл. 121, ал. 3 от ДОПК същият има правомощието да наложи обезпечителните мерки. Като мотиви за налагане на предварителната обезпечителна мярка е посочено, че с исканата обезпечителна мярка се цели предотвратяване разпореждане с вземанията на жалбоподателя, което би затруднило събирането на предполагаемите вземания. Отчетен е фактът, че размерът на установеното задължение е значителен.

Съдът намира, че е съобразено изискването на чл. 121, ал. 3 от ДОПК, съгласно което предварителните обезпечителни мерки следва да се налагат върху активи, обезпечаването на които не води до сериозно възпрепятстване на дейността на лицето или ако това не е възможно, налагането им да не води до нейното спиране.

В настоящия случай, не са налице и основания за отмяна на наложените предварителни обезпечителни мерки по смисъла на чл. 197, ал. 3 от ДОПК. От една страна, длъжникът не е представил обезпечение в пари, безусловна и неотменяема банкова гаранция или държавни ценни книжа. От друга страна, публичният изпълнител е спазил условията по чл. 121, ал. 1 от ДОПК за налагане на предварителните обезпечителни мерки – налице е издаден РА и два броя данъчни декларации, с които са установени публични задължения, наложеният запор е с цел предотвратяване разпореждане с вземанията на длъжника, вследствие на което събирането на задълженията за данъци ще бъде невъзможно или значително ще се затрудни.

В оспореното решение са изложени допълващи мотиви досежно необходимостта от налагане на обезпечителните мерки, както и относно това, че се касае за обезпечаване на установени вземания. Посочено е още, че при предприемане на действия по предварително обезпечение публичният изпълнител действа при условията на обвързана компетентност по отношение размера на установеното задължение. Правилно в оспореното решение е прието, че действията на публичния изпълнител не са преждевременни. Това е така, тъй като съгл.чл.209 ал.2 т.1 от ДОПК, принудително изпълнение се предприема въз основа на РА, независимо дали същият е оспорен или не. В тази връзка, правилно възраженията на жалбоподателя и досежно установяване субсидиарността на отговорността по чл.19 от ДОПК са преценени като неоснователни и извън предмета на настоящото производство. Мотивите в потвърдителното решение на директора на ТД на НАП – С. съставляват мотиви на акта, съгласно ТР № 4/75 на ВКС.

В заключение, и като съобрази, че преценката за законосъобразност на административния акт се извършва към момента на неговото издаване, съдът намира, че при постановяване на Постановление с изх. № С210022-022-0058726/11.08.2021 г. и потвърждаващото го решение, са били налице всички законови предпоставки на чл.121 ал.1 от ДОПК за налагане на предварителни обезпечителни мерки. При

определяне на техния вид и обем са съобразени размера на предполагаемото задължение, имущественото състояние на ревизираното лице, обезпечителната нужда, както и дали доколко налагането на обезпечителни мерки ще затрудни дейността на ревизираното лице.

С оглед на горното се обосновава извод, че Решение № ПИ-279/15.09.2021 г. на и.д. Директор на ТД на НАП С., в частта, с която подадената от Н. Н. О., ЕГН: [ЕГН] жалба срещу издаденото ПНОМ с изх. № С210022-022-0058726/11.08.2021 г. са издадени от компетентен орган, като са спазени изискванията на материалния закон и на административно-производствените правила.

По тези съображения, съдът намира, че жалбата на Н. Н. О. следва да се отхвърли, като неоснователна.

С оглед изхода на спора и своевременно стореното от процесуалния представител на ответника искане за присъждане на разноски по делото във вид на юрисконсултско възнаграждение, същото следва да бъде уважено. Производството по чл.197, ал.2-4 от ДОПК е особено производство, различно от производството по обжалване на ревизионните актове, поради което специалната разпоредба на чл.161, ал.1, изр.3 от ДОПК е неприложима, а възнаграждението за юрисконсулт е дължимо на основание субсидиарното приложение на чл.78, ал. 8, във връзка с ал. 3 от ГПК и следва да бъде определено по реда на чл. 37 от Закона за правната помощ, във връзка с чл.24 от Наредбата за заплащането на правната помощ. Според последната разпоредба, по административни дела възнаграждението за една инстанция е от 100лв. до 200лв. С оглед фактическата и правна сложност на делото съдът намира, че в случая дължимото възнаграждение за юрисконсулт следва да бъде определено в размер на 100 лева. (сто лева).

Водим от горното и на основание чл. 197, ал. 4 от ДОПК и чл. 172, ал. 2, предл. 4 от АПК, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Н. Н. О., ЕГН: [ЕГН] срещу Решение № ПИ-279/15.09.2021 г. на и.д. Директор на ТД на НАП С., в частта, с която е отхвърлена като неоснователна жалбата срещу издаденото ПНОМ с изх. № С210022-022-0058726/11.08.2021 г., като НЕОСНОВАТЕЛНА.

ОСЪЖДА Н. Н. О., ЕГН: [ЕГН] да заплати на Териториална дирекция на НАП – С. сумата от 100 лева. (сто лева) съдебно - деловодни разноски за юрисконсултско възнаграждение.

РЕШЕНИЕТО не подлежи на обжалване.

СЪДИЯ:

